

Pell morta

Montse Maestre Casadesús

TRÍPODE

Editorial Trípole

POESIA

Títol: *Pell morta*

Primera edició: setembre de 2022

© Montse Maestre Casadesús

© Il·lustracions de Mainés E. Vizcarra

© Pròleg de Sònia Moll Gamboa

© D'aquesta edició: Edicions Trípede, SL

Carrer Aribau, 114, entl. 4a. Barcelona, 08036

www.tripode.cat

Instagram: www.instagram.com/editorialtripode/

Facebook: www.facebook.com/TripodeEditorial/

Twitter: www.twitter.com/Ed_Tripode

Disseny i maquetació: Elma Presas

Correcció: Helena Batlle

Impressió: DC Plus. Sant Andreu de la Barca

Imprès a Catalunya

ISBN: 978-84-125865-2-7

Dipòsit legal: B 16383-2022

L'editorial autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

ÍNDEX

Pròleg 13

Preludi (en mi menor) 21

FERIDA

Profecia 27

Fi 28

L'últim desig 29

Miratge 30

I tanmateix 31

Trencadís 32

Bes, pedra, ànima 33

Regressió 34

Via morta 35

Al mateix lloc 36

Invocació 37

Ciutat exili 38

CROSTA

Metròpolis 45

Nits al Raval 46

Dol	47
Joc de miralls	48
De nou, apàtrida	49
Desfeta	50
Conjur	51
Ciutat fantasma	52

CICATRIU

Investida	59
Vetlla	60
Creta (o la mística)	61
Coordenades	62
Contínuum	63
Reminiscència	64
Atenes (o l'origen)	65
<i>In a sentimental mood</i>	66
Travessia	67
Al·legoria	68
Imprevist	69
Cartografia	70
Ciutat perduda	71

Endreces	75

PRELUDI (EN MI MENOR)

Les metamorfosis d'Ovidi.

La metamorfosi de Kafka.

La metamorfosi de la granota.

La metamorfosi de la papallona.

I jo, aquí,

en aquest estat perpetu

de crisàlide.

FERIDA

*No va sentir
els passos acostar-se
i ni tan sols
la caiguda del tall.*

Lala Blay

*...tan bon punt vaig incorporar-me, em vaig esclafar,
com una nina de plàstic
abandonada vora un mur que s'ensorra
de cop.*

Rasha Omran

PROFECIA

Corrien alertades les llebres, les colobres,
els elefants, els cérvols i els conills,
corrien cap als indrets més encimbellats
empeses per un pànic invencible.

Havien advertit l'alè, el lleu murmuri de la Terra,
així s'havien escapat del gran desastre.

Però nosaltres no vam córrer, no vam buscar refugi
i ens va caure al damunt sense clemència,
arrossegant amb fúria present i perspectives.

Absorta per la saba de l'amor immortal
no vaig veure com s'apropava, aquella onada.

Fi

M'hauria convertit en Xahrazad
i, embolcallada amb vels de seda blanca
sota la claror porpra de la lluna,
t'hauria seduït amb les mil i una històries
dels grans visirs, sultans, mariners i balenes
per infondre't així les ànsies de quedar-te
ni que fos cada nit una nit més.
Però ja no ens quedaven misteris per resoldre,
cap ritual que mantingués l'embruix
i amb la darrera pàgina del nostre llibre als dits,
vaig córrer carrer enllà, fosc a través,
completament deshabitada.

L'ÚLTIM DESIG

*Digues-me paraules que canviïn les estacions
en el breu instant del comiat...*

Iehuda Amikhai

Vaig demanar-te que em besessis per última vegada
amb una súplica indomable que em traspuava per la pell,
amb l'afany de reanimar allò que no sabia que era mort,
un arrabassar-li a l'amor viscut una espurna de llum.
Però aquell bes va ser tan curt, tan abrupte i tan sord,
que va glaçar-me l'esperança als llavis.

MIRATGE

Em parlaves de tribus beduïnes
que creuen el desert a la recerca d'aigua,
de pastures frondoses, de repòs,
i me'n cantaves les grandeses:
desplegar les arrels, no establir-nos enlloc,
fer l'amor damunt l'ombra d'una acàcia
amb l'olor resinosa de l'encens,
morir-nos en la calma de les dunes
mentre ens bressola el vent càlid de l'est.

Com podia saber que em cobriries
de pols les paraules, la pell i la memòria?

Com podia saber-te nòmada
en el nostre desert?

I TANMATEIX

*...la gent se'n va per sempre més,
deixant un regust amarg pels espais de l'ànima.*

Lluís Llach

Prometérem que creuaríem el món sencer
en un vaixell de veles blanques
—vent dolç de dia i nits de lluna plena—,
que nedaríem amb els peixos de la mar Roja
amb el cos recobert d'escates brunes
i ens besaríem entre els esculls de corall,
que aprendríem dels xeics quins eren els orígens
d'aquella poesia que ens embolcava l'ànima,
en quin racó de cel s'envolava la llibertat.
Que ens beuríem, també, la set a Eritrea
vestits amb la delicadesa dels nostres mots,
l'aire ablamat i el perfum de lobèlia.

I tanmateix, ens afogàrem amb les promeses,
nàufrags del teu amor empès a la deriva.